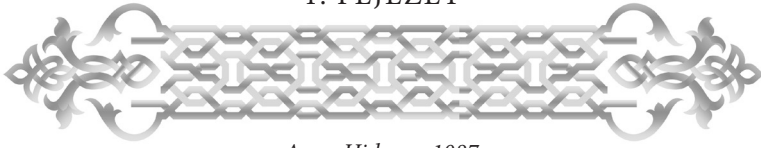




## 1. FEJEZET



*Anno Hidzsra, 1087,  
Rabí al-Avval havának első 5-dik napja  
(1676 május hava\*)  
Meknész, Marokkói Királyság*

A föld sártengerré vált a hajnal óta zuhogó esőben, amely nem szűnő egyhangúsággal dobol a tetőcserepeken. A tetőteraszok is áznak, ahová az asszonyok a mosott ruhát teszik ki száradni, miközben kikémelelik az odalent mozgó férfiakat. A Hudzsija mecset zöld fajansztetején is csurog a víz; a négy aranyalma és a félhold a magas minaret tetején nedvesen ragyog. A kerítésfalak oldalára a lefutó esőcsíkok szabálytalan, sötét alakzatokat rajzolnak, mintha vérfoltok volnának.

A kézművesek testre tapadó lebernyegekben tanácstalanul bámulják a főkapunak szánt, hatalmas cédrusfahalmot, amely ázottan, sárfoltosan meredezik előttük. Senki sem gondolt rá, hogy védeni kellene a faanyagot az esőtől: az évnek ebben a szakában narancsszín körömvirágszőnyegnek kéne borítania a vöröses, sziklás hegyek oldalát, s ilyenkor kezd a füge gyümölcse is duzzadozni a városi kertekben.

Egy kontinensnyire innen a francia király extravagáns terveket sző, hogy milyen is legyen versailles-i kastélya és kertje. Muláj Iszmail marokkói uralkodó kijelentette, hogy az ő majdani palotája fényében jelentéktelenné törpül majd

\* Az iszlám holdnaptár kezdőnapja: 622. július 16. Ez az iszlám időszámítás kezdete, azaz 1. év Muharram (július) hónap 1-je. Egy iszlám évben 12 hónap vagy 354 nap van. Az iszlám időszámítás a hidzsrától számítódik, vagyis Mohamed próféta Mekkából Medinába történő kivándorlásának dátumától.



ez a sehonnai Versailles; az ő palotakertjének falai innen, Meknésztől kezdve háromszáz mérföldön át húzódnak majd egészen az Atlasz hegységig, Marrákesh városáig. Az építkezés első része már majdnem be is fejeződött: áll már Dar Kbira a tizenkét palotával, a mecsetekkel és a fürdőekkel, a kupolás síremlékekkel – a kubbékkal –, a kertekkel és udvarokkal, a konyhákkal, a szolganép barakkjaival. A Bab-al-Raisz, a főkapu avatását holnap tartják; az ünnepségre a birodalom minden részéből érkeztek helytartók gazdag ajándékokkal – rabszolgákkal, aranyszálas kelmékkel, francia órákkal és ezüst gyertyatartókkal felszerelve. Ismail éjjelkor saját kezűleg fog feláldozni egy farkast, hogy a testét a főkapu alá temethessék. De mi lesz, ha a kapu, az egész nagyszabású építkezés jelképe nem készül el időben?! És mit tesz majd a szultán, ha a tervei imígyen keresztülhúzatnak?

A kézművesek tanácstalanul toporognak, tanakodnak, döröglik a homlokukat, nyakukat.

A palotákon túl, az építkezés túlsó felénél egy maroknyi csapat, az európai kontinensről érkezett rabszolgák robotolnak a külső fal tetején. Egy nagy lyukat tömnek be a falon, amely az éjjeli beomlásnál keletkezett. A tapasztott fal elázott; a homokkőből rakott vályog eredetileg sem lehetett nagyon szakszerű, az eső viszont most teljesen megrogyasztotta. Nem kétséges, hogy a javítás sem lesz tartós, s akkor mindenki korbácsot kap majd a gondatlanságáért. És akkor még jól járt...

Az építőmunkások soványak és sápadtak, az arcuk egészen megnyúlt az éhezéstől. Tunikájuk szakadt, mocskos. Egyikük, egy beesett szemű, szakállas férfi elkeseredetten méregeti a siralmas látványt:

– Istenemre, olyan hideg van, mint amikor disznót szoktunk vágni...

A mellette álló komoran bólint:

– Olyan kemény itt, mint Hullban télen.

– Hullban legalább van ser...

– Van ser, de asszony is...

A férfiak vágyakozóan felsóhajtanak.

– Még a hulli asszonynép is kívánatosnak tűnik a szememben, ha öt hónapot eltölt itt az ember.

– Oszt te meg az asszonynépség elől mentél a tengerre...

A felcsattanó nevetés keserű, és hamar elhal. A búzló, földalatti kamrák túlélő foglyai első heteiket töltik Marokkóban, miután az idegen ördögök Cork és Cornwall között elrabolták őket hajójukról – egyiket kereskedő-, másikat halászfregattról. A beszéddel az otthon emlékét próbálják életben tartani.

Will Harvey hirtelen kiegyenesedik, esőtől lucskos haját elsimítja az arcából.

– Krisztus szemére, nézzétek csak!

Mindannyian odafordulnak, hogy lássák: a nagy palota belső ajtaja felpattan, s valami fura szerkezet jön előre, mögötte egy magas figura, akinek kétrét kell görnyednie, hogy kiférjen. Mikor előbújik hosszú, vörös tógájában, amelyet félig elfed egy ennél rövidebb fehér, aranszegélyes kaftánszerűség, meglepő magasságba emelkedik, s turbános feje fölé emeli a kerek, kelmével borított valamit egy hosszú nyélen, amely megvédi a vadul zuhogó esőtől.

– Ez meg mi az ördög? – csodálkozik Harvey.

– Mint valami óriás főköttő... – próbálkozik Ebslie tiszteletes.

– Nem az a vacak, te ostoba, hanem a tartója! Nézzétek, hogy lépked, mint a parádés ló!

A hórihorgas figura óvatosan rakosgatja lábát a méretes pocsoltyákat kerülgetve. Drágaköves papucsát egy rápántolt, vastag parafa talp, afféle sárcipő óvja, amely hangosan cuppog a sáros vízben. Az építőmunkások növekvő érdeklődéssel figyelik a figura közeledését, s egy idő után megjön a hangjuk is:

– Futóbolond!

– Bohóc!



Kezdenek belemelegedni a gúnyolódásba, mintha ezzel saját szenvedésük egy részét átháríthatnák másra, még ha az idegen is, aki egy mukkot sem ért a sértésekből.

- Liliomszál-kisasszonyka!
- Páváskodó gácsér!
- Féleszű félemler!

Mintha ez a semmitmondó utolsó szidalom végre célba találna, az udvaronc hirtelen hátrabillenti a nevetséges szerkezetet, megáll, és rájuk néz. Ha mozgása és ruházata a törekeny nőiesség megtévesztő üzenetét hordozza is, a gúnyolódók felé fordított arc meghazudtolja ezt a benyomást. Semmi liliomszerű nincs benne, se nem kisasszonyosan finom. Olyan, mintha obszidiánból faragták volna, vagy sötétre érett keményfából. Harci maszkhhoz hasonlóan komor és moccsanatlan; semmi jelét nem adja, hogy ember lakozik alatta – kivéve szeme fehérjét, amely megvillan a fekete írisz alatt, ahogy a férfi tekintete szúrósan végigpásztázza a munkásokat.

- Vigyázatok, hogy kibe köttök bele!
- Döbbsent csönd telepszik a maroknyi csapatra.
- Egy csettintésemre iderohannak az őreitek.

Húszlépésnyire az ajtó mélyedésében négy ember teát főz. Az edényből áradó gőz körbefonja alakjukat. Ám ez az idill megtévesztő: ha arról van szó, hogy büntethetnek, azonnal otthagynak csapot-papot, teát, s korbáccsal, husággal rontanak rá, akire kell, s ezt mindenki jól tudja.

A kényszermunkások zavartan állnak egyik lábukról a másikkra, már túl késő bármit felhozni mentségükre. Eddig rajtuk kívül még senki sem szólt angol nyelven ebben a nyomorult országban!

Az udvaronc rezzentésten arccal méregeti őket:

- Ezeket az embereket kegyetlenségük miatt választották a posztjukra. Nincs bennük semmi emberség. Az a dolguk, hogy kíméletlenül megbüntessék a lustákat és az engedet-





leneket, s ha kell, gondolkodás nélkül meg is öljenek bárkit, a testét meg odatemessék azon falak tövébe, amiket most építetek. Mindig van, aki átvegye a helyeteket. Az élet egy fabatkát sem ér Meknészben.

A foglyok tudják, hogy ez itt a végső igazság. Kétségbeesve pillantanak Will Harvey-ra, lenne szószólójuk (hiszen éppen ő volt az, aki balszerencsájükre felhívta figyelmüket erre a férfirra), de Will feje lehorgad, mintha megadóan várná a csapást. Senki sem hallat egy hangot sem; a feszültség szinte tapintható.

Végre Harvey felemeli a fejét, s dacosan kiböki:

– Te ember vagy? Netán inkább ördög? Végignéznéd a halálunkat pár meggondolatlan szó miatt?

A többiek rémülten visszafojtják a lélegzetüket, de az udvaronc csak üres félmosollyal bámul rájuk, míg nem a rezzenéstelenség maszkja visszakerül az arcára.

– Hogy ember vagyok-e? Ó, ez jó kérdés... – Szünetet tart, mialatt a többiek szemügyre vehetik aranysegélyes köpönyegét, a drága karkötőket izmos, fekete alkarján, az ezüstkarikát bal fülében. – Én csak egy félemler vagyok, egy senki; ugyanolyan rabszolga, mint ti. Hálások lehettek, hogy amikor megváltak, nem a szívemet vették ki. – A fura tetőcske visszalendül a feje fölé, takarva az arcát.

Senki sem szól egy szót sem, nem tudják, hogy mindezt mire vélik. Nézik, ahogy az udvaronc óvatosan továbbhalad a sárban a palota és a medina közötti nagy üres térség irányában. Mikor elhalad a munkafelügyelők mellett, megáll. A csapat lélegzet-visszafajtva figyel. Üdvözlük egymást, nem több. Végül megkönnyebbülten folytatják a soha véget nem érő, keserves munkát, jól tudva, hogy hajsza híján elvesztek. Egy nappal megint tovább tart a munka, az élet. Végére is ennél többet nem remélhetnek.

